

„Az öreg makog valamit, titokzatosan magyaráz a verebeknek, azok figyelmesen hallgatják. A kettes hátraperdül a pálcán, körülnéz — és uccu — zsinóriránt a kiválasztott fára! S már siet is vissza társai közé, csőrében a falevél!

Elragadtatásomat alig győztem leplezni. Ilyet aztán valóban nem láttam még.”

De hátra van még az utolsó mutatvány.

„— Van cigarettája — kérdezi az öreg.

Előveszem a tárcámat, megkínálom.

— Majd a madár — mondja a sadhu. — Melyiket küldjem érte?

Az egyest.

Örülök, hogy a feleségem velem van, legalább tanúra is hivatkozhatom. Mert lám, az egyes számú veréb rárebben nyitott tárcámra, csőrével előcibál egy cigarettát, átszáll vele gazdája torzonborz szakállerdejébe s akárcsak fészekbeli fiókáit etetné, a vén koldús szájába tölja a cigarettát.

A sadhu azonban tagadólag rázza kócos fejét. Nem dohányzik. Indulni készül. A pénzt is büszkén visszautasítja. Pedig azt hittem, a rupiacsörgetés hozta meg madáridomító kedvét.

Álmélkodva nézünk a távozó sadhu után. Mit mondjunk? Fogjuk rá, hogy betanított madarak? Hogy türelem kérdése az egész? Nevezzük tán misztikumnak vagy emberfeletti erőnek? Azt hiszem, leghelyesebb: hallgatni és csodálkozni.”

Ahogy Széchenyi Zsigmond állt az országúton és elámultan nézett a toprongyos fakir után, akinek pénz nem kellett, ellenben bűvészetét ingyen adta és minden moccnás rejtély maradt — ő abban a percben megértette, hogy nem a fakirral, de Indiával találkozott.

Indiával, az ősi földdel.

Évezredek állnak mögötte, sűrűn, mint a dzsungel fái, és ahogy ránéz, a sok fától nem lát bele a homályba.

Azért rázta úgy meg a találkozás a behamvazott vándorral.

És azért volt ő több és más, mint a világ egyik számontartott vadása.

*

Szigliget, a kikapcsolódás nem segített rajta. Könyvét mind nehezebben írta. Hazatért.

Épp hogy még egy esztendeig élt. A betegség leterítette. Utolsó stációja a klinika sebészeti osztálya volt. 69 éves volt, amikor egy évvel előlt meghalt.

Allok az országúton, amelyen találkoztunk és nézek távolodó alakja után. Valamennyire úgy, mint ő a sadhu után, mert ő is meglepő és ritkán adódó ember volt.

Isten munkatársa mindenki, aki megteszi a magáét azért, hogy kevesbedjék az inség ezen a világon. Az ilyen ember felismerte és megtalálta a legszebb hivatást, amelyet Isten szánt nekünk: Isten gyermekeinek hivatását.

*„Christ in der Gegenwart”
idézte egy régi folyóiratból*